

บทที่ 3

กลไกในการคุ้มครองหน่วยทางการแพทย์ในภาวะขัดกันทางกำลังทหาร ในระดับระหว่างประเทศ

3.1. บทบาทของรัฐในการคุ้มครองให้เป็นไปตามกฎหมาย

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจะได้รับความเคารพอย่างเต็มที่หากว่ารัฐต่าง ๆ ให้ความร่วมมืออย่างจริงจังโดยการรับเอากฎหมายมนุษยธรรมเข้าไว้ในกฎหมายภายในด้วยวิธีการทางนิติบัญญัติ กล่าวคือ การอนุญาตให้การให้เป็นไปตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ กลไกในการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายภายในของรัฐมีจุดมุ่งหมายโดยเฉพาะเป็นหลักประกันในการให้ความคุ้มครองแก่พลเรือนที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการสู้รบ การระงับและปราบปรามการฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ¹ โดยการกำหนดสถานะและให้หลักประกันแก่บุคคลที่ได้รับความคุ้มครอง วางหลักประกันพื้นฐานในการปฏิบัติต่อบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองเยี่ยงมนุษย์และกระบวนการพิจารณาคดีในภาวะการขัดกันทางกำลังทหารต้องเป็นไปอย่างยุติธรรม นอกจากนี้ต้องทำให้มั่นใจว่าจะได้รับความคุ้มครองต่อตำแหน่งที่ตั้งของพลเรือนอย่างเหมาะสม²

3.1.1 การออกกฎหมายอนุวัติการ

มาตรการในการรับเอากฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศไปปฏิบัติให้เป็นผลได้ มีการบัญญัติรับรองไว้ในข้อ 1 ของอนุสัญญาเจนีวา ความว่า “รัฐฝ่ายที่เป็นคู่สัญญารับรองว่าจะให้ความเคารพและทำให้มั่นใจว่าจะให้ความเคารพในอนุสัญญานี้ในทุก ๆ สถานการณ์”

¹ International Committee of the Red Cross, ICRC Annual Report 1996, (Geneva: ICRC, 1996), p. 266.

² นารี พิระวุฒพิงศ์, “การให้ความคุ้มครองผู้ลี้ภัยและผู้พลัดถิ่นตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในภาวะการขัดกันทางกำลังทหาร,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542), น. 85.

ย⁴

เมื่อทราบถึงพันธกรณีของรัฐในการทำให้นั้นใจว่าจะให้ความเคารพต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศแล้ว กลไกภายในของรัฐถือเป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้กฎหมายมนุษยธรรมนี้มีผลในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่รัฐต่าง ๆ จะต้องอนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญา ซึ่งรัฐจะต้องใช้มาตรการทางกฎหมายและทางฝ่ายบริหารดังนี้

(1) มาตรการทางกฎหมาย

รัฐภาคีจะต้องปฏิบัติตามมาตรการทางกฎหมาย กล่าวคือ จะต้องดำเนินการให้มีการอนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญาเจนีวาเสียก่อน อนุสัญญาเจนีวาจึงจะมีผลใช้บังคับภายในรัฐภาคีได้ โดยอาจจะอยู่ในรูปแบบของการบัญญัติเป็นกฎหมายทหาร หรือ กฎหมายอาญา เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาเจนีวา⁵

สำหรับประเทศไทยนั้นได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกในอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949 ทั้ง 4 ฉบับ ด้วยการภาคยานุวัติ⁶ เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1954 ดังนั้น ประเทศไทยได้มีการประกาศใช้อนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสบภัยสงคราม ลงวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2498⁷ เพื่อให้มีผลใช้บังคับกับประเทศไทย

³ International Committee of the Red Cross, Reports on Judgements, Advisory Opinions and Orders, (The Hague, ICRC: 1986), p. 104.

⁴ นารี พิระวุฒิพงศ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 2, น. 86.

⁵ เพิ่งอ้าง, น. 86.

⁶ ภาคยานุวัติ หมายถึง การให้ความยินยอมที่จะผูกพันตามสนธิสัญญาภายหลังจากการลงนามในสนธิสัญญาไปแล้ว (ที่มา : หนังสือคำศัพท์-คำย่อทางการทูต สถาบันการต่างประเทศ กต. (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1))

⁷ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 72 ตอนที่ 57 (ฉบับพิเศษ) วันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2498.

(2) มาตรการทางฝ่ายบริหาร

นอกจากจะต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมายแล้ว เพื่อให้มีการเคารพต่อหลักการทางกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศอย่างเต็มที่ การดำเนินการให้ความคุ้มครองของฝ่ายบริหารจึงมีผลโดยตรงในการนำกลไกที่เป็นมาตรการทางกฎหมายมาปรับใช้ กล่าวคือ นโยบายทางการทหารของรัฐจะต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของกฎหมายมนุษยธรรมเป็นหลัก เช่น นโยบายด้านการเผยแพร่ความรู้ทางด้านกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ การสนับสนุนให้มีการฝึกอบรม รวมทั้งการสนับสนุนให้มีสื่อสิ่งพิมพ์ทางกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในห้องสมุดต่าง ๆ เพื่อการศึกษาค้นคว้า⁸

3.1.2 การจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรภายในประเทศ

พันธกรณีประการหนึ่งของประเทศที่เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเจนีวา รวมทั้งเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างยิ่งในการที่ประเทศนั้นจะสามารถปฏิบัติตาม หลักการและกฎเกณฑ์ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศได้นั้น ก็คือการการจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรภายในประเทศเพื่อเป็นทั้ง ศูนย์รวมในการประสานงานและเผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่หน่วยงานหรือองค์กรภายในประเทศนั้นก็คือ สภากาชาดหรือสภาเสี้ยววงเดือนแดงนั่นเอง

สำหรับประเทศไทยหน่วยงานหรือองค์กรภายในประเทศที่มีบทบาทโดยตรงในการส่งเสริมกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศย่อมได้แก่ สภากาชาดไทย

โดยสภากาชาดไทยเป็นสภากาชาดสากลอาสาสมัคร ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยสภากาชาดไทย พุทธศักราช 2461 มีวัตถุประสงค์ช่วยรักษาพยาบาลผู้ป่วยไข้และบาดเจ็บในเวลาสงครามและในยามสงบ กับทั้งทำการบรรเทาทุกข์ในเหตุการณ์สาธารณภัยพิบัติโดยไม่เลือกชาติ ชั้น ลัทธิศาสนา หรืออุดมคติในทางการเมืองของผู้ประสบภัย คือ ยึดหลักมนุษยธรรมเป็นที่ตั้ง⁹

เพื่อประโยชน์ในการศึกษา ขอกกล่าวถึง กำเนิดและพัฒนากาชาดไทยคร่าว ๆ ดังนี้¹⁰

⁸ นารี วีระอุฒิพงศ์, อ้างแล้ว *เชิงอรรถที่ 2*, น. 87.

⁹ กระทรวงศึกษาธิการ, *ประวัติกาชาด*. (นนทบุรี : โรงพิมพ์เกร็ดตระการ), น. 20.

¹⁰ เพิ่งอ้าง, น. 20-22.

ความจริงสภาอากาศไทยได้เริ่มตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2436 (ร.ศ. 112) ซึ่งในปีนั้นได้เกิดกรณีพิพาทระหว่างไทยกับฝรั่งเศส เรื่องเขตแดนที่ฝั่งแม่น้ำโขง และเกิดมีการต่อสู้กันขึ้นด้วยความหวังโยทหารที่บาดเจ็บ ด้วยความหวังโยทหารที่บาดเจ็บ สตรีไทยชั้นสูงในสมัยนั้น มีท่านผู้หญิงเปลี่ยน ภาสกรวงศ์ เป็นหัวหน้า พวกเขามีความเห็นว่ น่าจะมีองค์การขึ้นสักองค์การหนึ่งเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของทหารทำนองสภาอากาศของต่างประเทศ จึงได้นำความกราบบังคมทูลสมเด็จพระนางเจ้าสว่างวัฒนา พระบรมราชเทวี (สมเด็จพระศรีวิรินทิรา บรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยิกาเจ้า) ขอให้ทรงเป็น “ชนนีผู้บำรุง” ในการจัดตั้งองค์การนี้ เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงทราบก็พอพระราชหฤทัยในความคิดนี้ เพราะเป็นการกุศล เข้าแบบอย่างของประเทศที่เจริญรุ่งเรืองแล้ว ดังนั้นเมื่อได้มีการเรียไรได้เงินทุนพอสมควร จึงพระราชทานพระบรมราชอนุญาตให้ตั้งสมาคมการกุศลโดยมีนามว่า “สภาอุณาโลมแดง” ขึ้น นอกจากจะได้รับพระราชทานให้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์แล้ว สภาอุณาโลมยังมีเจ้านายฝ่ายในชั้นสูง และสตรีผู้มีเกียรติทรงดำรง และดำรงตำแหน่งที่สำคัญ ๆ อีกมากท่านอาทิ สมเด็จพระนางเจ้าสว่างวัฒนา พระบรมราชเทวี ทรงเป็น “สภาชนนี” พระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี พระวรราชเทวี (สมเด็จพระศรีพัชรินทิรา บรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง) ทรงเป็นสมณายิกาพระองค์แรก และท่านผู้หญิงเปลี่ยน ภาสกรวงศ์ เป็นเลขาธิการณี งานสำคัญของสภาอุณาโลมแดงก็คือ จัดส่งเครื่องยา อาหาร เสื้อผ้า และเครื่องใช้ต่าง ๆ ไปช่วยบำรุงทหารในสนามรบ ซึ่งสภาได้จัดทำเป็นผลดีตลอดจนการสู้รบได้ยุติลง

เมื่อกรณีพิพาทได้เสร็จสิ้นไปแล้ว กิจการของสภาอุณาโลมแดงก็จะรับหยุดตามไปด้วย แม้จะเป็นพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่จะให้ปรับปรุงตาม แต่กิจการของสภาก็ยังชบเซาอยู่เป็นเวลานาน ที่กลับฟื้นคืนมาอีกในระยะหลังนี้ก็เนื่องจากการศึกษาในประเทศอังกฤษ ผ่านมาทางประเทศญี่ปุ่น ได้เสด็จทอดพระเนตรโรงไทย ก็จะเป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองมากมาย ฉะนั้นเมื่อสมเด็จพระราชบิดาเสด็จสู่สวรรคาลัย พระองค์จึงได้ร่วมกับพระราชภราดรภคินีทรงบริจาคทรัพย์ร่วมกับทุนของสภาอุณาโลมแดงก็สูญเสียไป คงใช้กันแต่สภาอากาศสยาม หรือ สภาอากาศไทย ตามชื่อประเทศ ซึ่งเปลี่ยนจากสยามเป็นไทยมาจนบัดนี้

เพื่อให้สภาอากาศไทยจะได้เริ่มขึ้นมาเป็นเวลานานและแม้จะได้มีกฎหมายรับรองในปีพ.ศ. 2461 และได้ดำเนินงานโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้เจ็บป่วยโดยทั่วไป อันเป็นการกุศลอย่างใหญ่หลวงมาแล้วก็ตาม แต่กรรมกรการกาชาดระหว่าง

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าแนวความคิดในการคุ้มครองบุคลากรหรือหน่วยทางการแพทย์นั้นเป็นความคิดที่เป็นหลักการสากล แม้แต่ประเทศไทยเองก็ได้มีการจัดตั้งสภาอุณาโลมแดงขึ้น

3.1.3 พันธกรณีของรัฐในการเคารพหลักการและกฎเกณฑ์ต่างของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

รัฐมีพันธกรณีในการเคารพหลักการและกฎเกณฑ์ต่างของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศหลายประการด้วยกัน โดยส่วนใหญ่เป็นมาตรการในการกระตุ้นให้ประชาชนของตนทราบและเคารพกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ รวมไปถึงมาตรการควบคุมและระงับการละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งมาตรการเหล่านี้ส่วนใหญ่มักขึ้นอยู่กับนโยบายและความสมัครใจของแต่ละรัฐในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เช่น ดังต่อไปนี้

(1) การเผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมายมนุษยธรรม¹¹

บทบัญญัติในข้อ 144 ของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 4 ได้กำหนดให้รัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญายอมรับว่า จะดำเนินการเผยแพร่เนื้อหาของอนุสัญญาฉบับนี้อย่างกว้างขวางเท่าที่จะเป็นไปได้ในประเทศของตน ในภาวะสันติเช่นเดียวกับในภาวะสงคราม และโดยเฉพาะการให้การศึกษานในหลักสูตรทางทหาร รวมทั้งให้ความรู้แก่พลเมืองเท่าที่จะเป็นไปได้ในประเทศของตน ในภาวะสันติเช่นเดียวกับในภาวะสงคราม และโดยเฉพาะการให้การศึกษานในหลักสูตรทางทหาร รวมทั้งให้ความรู้แก่พลเมืองเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อให้หลักการในอนุสัญญาฉบับนี้เป็นที่รู้จักแก่ประชาชนอย่างแท้จริง แสดงให้เห็นว่ารัฐภาคีมีพันธกรณีที่จะต้องดำเนินการเผยแพร่ความรู้ด้านกฎหมายมนุษยธรรม พร้อมกันนี้พิธีสาร ฉบับที่ 1 ก็ยังได้เน้นย้ำอีกครั้งถึงพันธกรณีเดียวกันนี้ในข้อ 83 ว่า “รัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญายอมรับว่า จะดำเนินการเผยแพร่อนุสัญญาและพิธีสารฉบับนี้อย่างกว้างขวางเท่าที่จะเป็นไปได้ในประเทศของตน ในภาวะสันติเช่นเดียวกับในภาวะการขัดกันทางการทหาร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้การศึกษานในหลักสูตรการเรียนการสอนทางทหาร รวมทั้งสนับสนุนการให้การศึกษานแก่ประชาชนพลเรือน เพื่อให้ตราสารเหล่านี้กลายเป็นที่รู้จักในกองกำลังทางทหารและประชาชนพลเรือน”

พันธกรณีในการเผยแพร่กฎหมายมนุษยธรรมนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐให้ความสำคัญและทำให้มั่นใจว่าจะให้ความเคารพในทุก ๆ สถานการณ์ โดยเป็นหน้าที่ของรัฐที่มีลักษณะเด็ดขาดและเป็นการทั่วไป ซึ่งจะต้องดำเนินการทั้งในช่วงเวลาที่รัฐมีความสงบและในช่วงเวลาที่อยู่ในภาวะสงครามอันเป็นมาตรการในอนุสัญญาที่เน้นย้ำการให้ความรู้แก่ทหารและพลเมืองของรัฐโดยเฉพาะในภาวะสงคราม บทบัญญัติในข้อ 144 ได้อ้างถึงประเภทของบุคคลไว้โดยชัดแจ้งที่จำเป็นจะต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับอนุสัญญานี้ ได้แก่ พลเรือน ทหาร ตำรวจ หรือผู้มีอำนาจอื่น ๆ ดังนั้น ถ้าหากเป็นไปได้ควรส่งเสริมให้ความรู้ในหลักการทางด้านมนุษยธรรมตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อให้หลักการดังกล่าวฝังรากลึกในจิตใจของมนุษย์¹²

การเผยแพร่อนุสัญญาเจนีวาอย่างกว้างขวางนี้มีได้หมายถึงแต่เพียงการให้ความรู้ทางด้านมนุษยธรรมในภาวะสงคราม แต่ยังเผยแพร่ความรู้ดังกล่าวและสนับสนุนให้มีการพัฒนาจิตใจให้รักสันติภาพแก่ประชาชนทั้งมวล

¹¹ นารี พิระวุฒิพงศ์, *อ้าวแล้ว เชิงอรรถที่ 2*, น.68.

¹² Jean Pictet, Commentary IV Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, (Geneva: ICRC, 1958), p. 581.

นอกจากนี้ ยังมีข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติที่ได้กระตุ้นให้รัฐสมาชิกทำการสอนกฎเกณฑ์ในสนธิสัญญาที่ใช้ในกรณีของการขัดกันทางกำลังทหารแก่กองกำลังทางทหารและประชาชนพลเรือน¹³ และเพื่อที่จะนำมาตราการนี้ไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์

กลวิธีที่ใช้อาจเป็นในรูปของคำบรรยาย การเผยแพร่ สไลด์ หรือสื่ออื่นๆ เป็นต้น พันธกรณีในการเผยแพร่ความรู้นี้เป็นพื้นฐานที่จำเป็นอย่างยิ่งโดยกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกชนทุกคนของฝ่ายที่ขัดกัน และบุคคลแต่ละคนต้องได้รับการฝึกอบรมให้ปฏิบัติการโดยสอดคล้องกับมนุษยธรรมนี้ในกรณีที่ต้องอยู่ในภาวะขัดกันนั้น เจ้าหน้าที่ทางทหารจำเป็นต้องทราบถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับตน การเน้นย้ำถึงภารกิจในการเผยแพร่อนุสัญญาและพิธีสารในภาวะตัดสินใจแล้ว ยังเป็นการเตรียมการในภาวะสงครามด้วย โดยไม่ต้องรอให้เกิดการขัดกันทางกำลังทหารขึ้นก่อน จึงค่อยฝึกอบรมให้แก่กองกำลังทหารหรือค่อยให้การคุ้มครอง

(2) การฝึกอบรมและให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ทางการทหารที่เกี่ยวข้อง¹⁴

อนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 4 ค.ศ. 1949 ข้อ 144 วรรค 2 ได้บัญญัติไว้ว่าพลเรือนทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในภาวะสงครามมีความรับผิดชอบในเรื่องของบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ และต้องได้รับหนังสือหรือคู่มือเกี่ยวกับอนุสัญญานี้ โดยเฉพาะการให้ความรู้ในเรื่องของบทบัญญัติดังกล่าว จากบทบัญญัติในวรรคสองนี้ได้รับการยืนยันและขยายความอีกในข้อ 83 วรรค 2 ของพิธีสาร ฉบับที่ 1 ว่า เจ้าหน้าที่ทางทหารหรือเจ้าหน้าที่ที่เป็นพลเรือน ซึ่งอยู่ในภาวะการขัดกันทางกำลังทหารที่มีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการใช้ออนุสัญญาและพิธีสารฉบับนี้ จะต้องมีความคุ้นเคยและได้รับความรู้ในบทบัญญัติความรับผิดชอบเกี่ยวกับการใช้ออนุสัญญาและพิธีสารฉบับนี้ จะต้องมีความคุ้นเคยและได้รับความรู้ในบทบัญญัตินี้ดังกล่าว แต่ข้อ 83 วรรคสองนี้ยังได้ขยายไปถึงเจ้าหน้าที่ทางทหารทุกคนหรือพลเรือนที่มีความรับผิดชอบในการใช้ออนุสัญญาเจนีวาระบบใด

¹³ Yves, Sandoz, Commentary on the Additional Protocols of 8 June 1977 to the Geneva Conventions of 12 August 1949, (Netherlands : Maritus Nijhoff, 1987), pp. 960-961.

¹⁴ นารี พิระวุฒิพงศ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 2, น.70.

(3) การให้คำปรึกษาทางกฎหมายในกองทัพ¹⁵

การจัดให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมายในกองทัพปรากฏให้เห็นในข้อ 82 ของพิธีสารฉบับที่ 1 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า รัฐเป็นฝ่ายในอนุสัญญาเจนีวาและพิธีสารนี้และรัฐฝ่ายที่ขัดกันทางกำลังทหารจะต้องทำให้มั่นใจตลอดเวลากว่าจะจัดให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมาย เมื่อเกิดความจำเป็นในการให้คำแนะนำแก่ผู้บังคับบัญชาทางทหารในระดับที่เหมาะสมต่อการนำอนุสัญญาและพิธีสารฉบับนี้ไปใช้ และต่อการให้ความรู้ที่เหมาะสมแก่กองทัพ โดยข้อเสนอในการแต่งตั้งตำแหน่งที่ปรึกษาทางกฎหมายแก่ผู้บังคับบัญชาทางทหารให้เริ่มต้นขึ้นในการอภิปรายเบื้องต้นก่อนการประชุมทางการทูต¹⁶ ซึ่งนำไปสู่การสร้างพันธกรณีที่มีลักษณะตามบทบัญญัติดังเช่นปัจจุบันแก่รัฐภาคีของพิธีสารฉบับนี้ในการรับเอากฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เหมาะสม เพื่อที่จะทำให้มั่นใจว่าจะจัดให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมายในกองทัพ และจากเงื่อนไขในการใช้และการจัดให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมายโดยการใช้ถ้อยคำว่า “เมื่อจำเป็น” และ “ในระดับที่เหมาะสม” ที่มีความยืดหยุ่นโดยเฉพาะ ซึ่งมีใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อเท็จจริงในการจัดให้มีตำแหน่งที่ปรึกษาทางกฎหมายซึ่งถือว่าเป็นพันธกรณี อย่างไรก็ตาม เนื้อหาที่เป็นรายละเอียดของพันธกรณี

¹⁵ นารี พิระวุฒพิงศ์, *อ้างแล้ว* เชิงอรรถที่ 2, น.70.

¹⁶ โปรดดู Conference of Red Cross Experts on the Reaffirmation and Development of International Humanitarian Law in Armed Conflicts (The Hague, 1-6 March 1971), Report on the Works of the Conference, Geneva, April 1971, p.29.

(4) การหยุดการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรมของฝ่ายที่ขัดกัน¹⁷

เนื่องจากรัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญามีพันธกรณีที่ถาวรในการให้ความเคารพต่ออนุสัญญา ซึ่งเป็นพื้นฐานที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่า รัฐต้องควบคุมดูแลอย่างเพียงพอในการทำให้มั่นใจได้ว่าได้ให้ความเคารพต่อ กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในภาวะขัดกันทางกำลังทหารแล้วหรือไม่ และระบบการควบคุมดูแลนี้ต้องอาศัยความสุจริตใจของรัฐที่ร่วมลงนามในอนุสัญญารวมทั้งความสมัครใจในการใช้กฎหมายนี้ โดยพันธกรณีของรัฐฝ่ายที่ขัดกันจะต้องยุติการฝ่าฝืนต่ออนุสัญญานี้ได้บัญญัติไว้ในข้อ 87 วรรค 1 และวรรค 3 ของพิธีสาร ฉบับ 1 ซึ่งได้บัญญัติพันธกรณีของผู้บังคับบัญชาทางทหารไว้ว่า 1. รัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญาและรัฐฝ่ายที่ขัดกันจะเรียกร้องให้ผู้บังคับบัญชาทางทหารในส่วนของสมาชิกของกองทัพภายใต้การบังคับบัญชาและบุคคลอื่นๆ ภายใต้การควบคุมของตน เพื่อที่จะป้องกัน และที่ซึ่งจำเป็นเพื่อที่จะปราบปรามและเพื่อจะรายงานไปยังผู้มีอำนาจในการฝ่าฝืนต่ออนุสัญญาและพิธีสารนี้ 3. รัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญาและรัฐฝ่ายที่ขัดกันจะเรียกร้องให้ผู้บังคับบัญชาใดๆ ผู้ซึ่งทราบว่ามีอยู่ได้ บังคับบัญชาหรือบุคคลอื่นๆ ภายใต้การควบคุมของตนไปกระทำความผิดหรือได้กระทำความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่ออนุสัญญาหรือพิธีสารนี้ เพื่อที่จะริเริ่มปฏิบัติการตามที่จำเป็นเพื่อป้องกันการกระทำการฝ่าฝืนต่ออนุสัญญาหรือพิธีสารนี้ และที่ซึ่งเหมาะสมเพื่อที่จะเริ่มดำเนินการทางวินัยหรือทางอาญาต่อผู้กระทำการฝ่าฝืน¹⁸

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้บังคับบัญชาทางทหารเป็นบุคคลที่เป็นหลักสำคัญในการควบคุมดูแล (supervisory) ที่ได้ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญาและรัฐฝ่ายที่ขัดกัน ดังนั้น ระบบของความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งและความรับผิดชอบภายในกองทัพรวมทั้งลำดับขั้นของผู้บังคับบัญชาเป็นการยอมรับตามระบบกฎเกณฑ์ทางวินัยภายในกองทัพซึ่งระบบทางวินัยจะเป็นการทำให้มั่นใจว่าจะสามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้ในการขัดกันทางกำลังทหาร พิธีสารฉบับนี้จึงได้บัญญัติให้รัฐผู้

¹⁷ นารี พีระวุฒิพงศ์, *อ้าวแล้ว เชิงอรรถที่ 2*, น. 75.

¹⁸ Yves Sandoz, *Implementing International Humanitarian Law, in International Dimensions of IHL*, (Geneva: Martinus Nijhoff, 1988), p. 265.

ในส่วนของพันธกรณีของรัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญาจะต้องทำให้มั่นใจว่าจะให้ความเคารพในกฎหมายมนุษยธรรม ซึ่งอยู่ในข้อ 1 ของอนุสัญญาเจนีวาทั้ง 4 ฉบับ และข้อ 1 ของพิธีสาร ฉบับที่ 1 นอกจากนี้จะเป็นกลไกที่เป็นวิธีการป้องกันแล้วยังเป็นกลไกที่เป็นวิธีการควบคุมด้วย เนื่องจากความหมายดังกล่าวเป็นความหมายที่กว้างและไม่ชัดเจน ดังนั้น จึงมีความเห็นที่ว่าพันธกรณีดังกล่าวควรทำให้เกิดความชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย รวมทั้งผลของพันธกรณีที่นำมาใช้ภายในประเทศว่ารัฐจะให้ความเคารพในกฎหมายมนุษยธรรมได้เพียงใดจากความคิดเห็นโดยทั่วไปเห็นด้วยกับการตีความอย่างเข้มงวดในฐานะที่เป็นทั้งพันธกรณีที่ต้องทำให้เข้มแข็งภายในโครงสร้างของกฎหมายภายใน และในฐานะที่เป็นพันธกรณีที่ชี้แนะเป็นนัยให้กับรัฐอื่น ๆ เพื่อควบคุมให้รัฐต่าง ๆ ปฏิบัติตาม¹⁹

(5) การระงับการกระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรม²⁰

การฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรมอย่างรุนแรงในบทบัญญัติข้อ 147 ของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 4 ข้อ 11 วรรค 4 และข้อ 85 วรรค 3 และ 4 ของพิธีสาร ฉบับที่ 1 เป็นบทบัญญัติที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการกระทำความผิดต่อบุคคลหรือทรัพย์สินที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานหรือการบาดเจ็บสาหัสต่อร่างกายหรือจิตใจ การเนรเทศหรือการอพยพ หรือการกักขังบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้อย่างผิดกฎหมาย เป็นต้น นอกจากนี้ บทบัญญัติในข้อ 86 ของพิธีสาร ฉบับที่ 1 ยังได้กล่าวถึงรัฐผู้เป็นฝ่ายในอนุสัญญาและรัฐฝ่ายที่ขัดกันจะต้องระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรมอย่างร้ายแรง และจะใช้มาตรการที่จำเป็นในการปราบปรามการกระทำที่ฝ่าฝืนอื่นๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ล้มเหลวจากการปฏิบัติหน้าที่ โดยพิธีสาร ฉบับที่ 1 ข้อ 86 วรรค 2 ได้บัญญัติไว้ว่า ข้อเท็จจริงที่ว่า การฝ่าฝืนอนุสัญญาเจนีวาหรือพิธีสารฉบับนี้ได้กระทำโดยผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามิได้เป็นการลบล้างความผิดทางอาญาหรือทางวินัยของ

¹⁹ *Ibid.*, p.266.

²⁰ นารี พิระวุฒิจพงศ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 2, น.80.

(6) การสืบสวนสอบสวนการฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรม²²

กระบวนการสืบสวนสอบสวนได้บัญญัติไว้ในข้อ 149 ของอนุสัญญาเจนีวา ซึ่งบัญญัติไว้ว่า กระบวนการสืบสวนสอบสวนจะจัดให้มีหรือด้วยการริเริ่มโดยรัฐฝ่ายที่เกี่ยวข้องในกรณีที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิธีพิจารณาในการสืบสวนสอบสวน รัฐฝ่ายที่ขัดกันจะต้องเลือกผู้ที่ทำการตัดสินใจตามวิธีพิจารณาต่อไป ในขณะเดียวกันรัฐฝ่ายที่ขัดกันจะต้องยุติและระงับการฝ่าฝืนต่อกฎหมายมนุษยธรรมนี้โดยไม่ชักช้า โดยมีการกำหนดหน่วยงานช่วยเหลือในการสืบสวน เช่น คณะกรรมการค้นหาข้อเท็จจริง (Fact-Finding Commission: FFC)

ข้อ 90 ของพิธีสาร ฉบับที่ 1 ได้ก่อตั้งคณะกรรมการค้นหาข้อเท็จจริงขึ้น วิธีพิจารณาที่ใช้ในการนี้มิได้มีขึ้นตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญา แต่เป็นการผนวกเสริมขึ้นมาตามพิธีสารนี้ซึ่งมีวิธีพิจารณาของคณะกรรมการในการสืบสวนสอบสวนข้อกล่าวหาที่ว่าได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายมนุษยธรรมอย่างร้ายแรง อย่างไรก็ตาม รัฐผู้เป็นฝ่ายในพิธีสารฉบับที่ 1 นี้ ไม่ผูกพันในวิธีพิจารณานี้ เว้นแต่จะได้ประกาศอย่างแจ้งชัดในการยอมรับอำนาจของคณะกรรมการในการสืบสวนสอบสวนข้อกล่าวหาเหล่านั้น ทั้งนี้ คณะกรรมการจะจัดทำรายงานและ

²¹ Igor P. Blishchenko, Responsibility in Breaches of International Humanitarian Law, in International Dimensions of IHL. (Geneva: Martinus Nijhoff, 1988), p. 291.

²² นารี พีระวุฒิพงศ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 2, น.81.

คณะกรรมการค้นหาข้อเท็จจริงจะประกอบด้วย สมาชิก 15 ท่าน ซึ่งมีศีลธรรมเป็นที่ตั้งและได้รับการยอมรับว่ามีความยุติธรรม สมาชิกเหล่านี้จะได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งภายใน 5 ปี จากรัฐฝ่ายที่ประกาศยอมรับในความสามารถของคณะกรรมการ ในทางปฏิบัติยังไม่มี การทดสอบในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ โดยที่พิธีสารนี้จำนวน 20 รัฐ จะประกาศอย่างแข็งขันว่า ยอมรับในอำนาจและความสามารถของคณะกรรมการ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีรัฐใดที่จะประกาศยอมรับเช่นนั้น²³

3.2. บทบาทขององค์การระหว่างประเทศในการคุ้มครองให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์

องค์การระหว่างประเทศที่มีความสำคัญที่สุดในการคุ้มครองให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศก็คือ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

3.2.1 คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ส่งเสริมและผู้พิทักษ์กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ อาณัติของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศก็คือการสนับสนุนให้มีการเคารพต่อกฎหมาย ซึ่งอาจกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้²⁴

โดยผ่านงานของตน กล่าวให้ชัดเจนก็คือ กระทำผ่านงานด้านการให้ความคุ้มครองและการให้ความช่วยเหลือในนามของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการสู้รบ เช่น การเยี่ยมผู้ที่ถูกพรากอิสรภาพ (หมายความว่ารวมถึงนักโทษสงครามด้วย) การทำให้ครอบครัวกลับมารวมตัวกันได้ใหม่ การบรรเทาทุกข์ และกิจกรรมด้านสุขอนามัยรวมถึงการส่งเสริมเผยแพร่ความรู้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

²³ Yves Sandoz, *Implementing International Humanitarian Law*, p. 278.

²⁴ เบอ์นาร์ด โอเบอร์สัน., *กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ตอบคำถามของคุณ*, แปลโดย ศ. ดร. ประสิทธิ์ เอกบุตร. (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา) น. 36-37.

โดยใช้วิธีการหาทางป้องกัน โดยที่การไม่สนใจยอมรับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศนับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการดำเนินการตามกฎหมาย คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศจึงได้เตือนรัฐต่าง ๆ ว่ารัฐเหล่านั้นจะต้องดำเนินการให้บทบัญญัติของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศเป็นที่รู้จัก นอกจากนั้นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเองยังได้ดำเนินการด้วยตนเองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ อีกทั้งยังได้เตือนว่ารัฐเหล่านั้นจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อให้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศมีผลปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและจะต้องได้รับการเคารพปฏิบัติตาม งานส่วนใหญ่ของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศในเรื่องนี้จึงกระทำผ่านทางหน่วยให้คำปรึกษากฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคเพื่อช่วยให้ผู้ปกครองประเทศตรากฎหมายและออกระเบียบภายในต่าง ๆ เพื่อให้ในรัฐนั่นเอง²⁵

กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ (International Red Cross and Red Crescent Movement – The Movement) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า กาชาด ตั้งอยู่และปฏิบัติงานในเกือบทุกประเทศ ประกอบด้วยจำนวนสมาชิกและอาสาสมัครกว่า 100 ล้านคนกลุ่มองค์กรกาชาดระหว่างประเทศ มีความเป็นหนึ่งเดียว และมีหลักการกาชาด 7 ประการเป็นเครื่องนำทาง อันจะได้กล่าวต่อไป หลักการดังกล่าวเป็น บรรทัดฐานสากลให้บรรดาสมาชิกของกลุ่มองค์กร กาชาดทั้งหลายได้ยึดถือ โดยกิจกรรมของสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงล้วนมีจุดมุ่งหมายสำคัญเดียวกันคือ เพื่อป้องกันและบรรเทาความทุกข์ทรมานของมวลมนุษย์ และเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ โดยไม่เลือกปฏิบัติ กลุ่มองค์กรกาชาด ฯ ประกอบด้วย

- คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

(International Committee of the Red Cross – ICRC)

- สภากาชาดหรือสภาเสี้ยววงเดือนแดงของแต่ละประเทศ

(National Societies)

- สหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ

(The Federation of Red Cross and Red Crescent Societies – The Federation)

²⁵ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ประจําภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง, เปิดโลกสู่ ICRC. (กรุงเทพมหานคร, ICRC, 2544) น. 6.

ทั้งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ สหพันธ์สมาคมกาชาดฯ และสมาคมกาชาด และสภาเสี้ยววงเดือนแดงของแต่ละประเทศต่างเป็นอิสระ แต่ละองค์กรมีสถานภาพและปฏิบัติงานโดยไม่ก้าวร้าวกันและกัน ผู้แทนแต่ละองค์กรจะเข้าร่วมประชุมที่สภาผู้แทนองค์กร (Council of Delegates) ทุก ๆ 2 ปี ผู้แทนขององค์กรเหล่านี้จะร่วมประชุมกับผู้แทนจากบรรดาประเทศภาคีของอนุสัญญาเจนีวาในการประชุมกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ทุก ๆ 4 ปี²⁶

(1) สถานะทางกฎหมายและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

- สถานภาพทางกฎหมาย

ICRC เป็นองค์การมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่เป็นกลาง ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด และเป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับใคร รัฐต่าง ๆ มอบหมายภาระหน้าที่ในการคุ้มครองและช่วยเหลือเหยื่อของการขัดกันทางอาวุธให้แก่ ICRC โดยผ่านทางอนุสัญญาเจนีวาปี ค.ศ. 1949 ทั้ง 4 ฉบับ และพิธีสารเพิ่มเติมปี ค.ศ. 1977 ซึ่งใช้สืบเนื่องมาจากอนุสัญญาเจนีวาระดับแรก ปี ค.ศ. 1864²⁷

ด้วยภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายและสถานภาพทางกฎหมายของ ICRC ทำให้องค์การนี้มีความแตกต่างจากหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งหน่วยงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล เช่น องค์การสหประชาชาติ และองค์การพัฒนาเอกชน (NGOs) ในเกือบทุกประเทศที่ ICRC เข้าไปปฏิบัติงาน ICRC ทำสัญญาอันเป็นข้อตกลงสำนักงานใหญ่กับรัฐบาลของประเทศนั้น²⁸

ด้วยข้อตกลงอันเป็นกฎหมายระหว่างประเทศนี้ ICRC จึงได้รับเอกสิทธิ์และการคุ้มกันซึ่งโดยปกติแล้วจะมีให้แต่เพียงหน่วยงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลเท่านั้น เอกสิทธิ์และความคุ้มกันเช่นที่ว่านี้คือ การไม่อาจล่วงละเมิดในสถานที่ ที่เก็บเอกสารสำคัญ และเอกสารต่าง ๆ ของ ICRC²⁹

²⁶ เฟิ่งอ๋าง น. 6.

²⁷ เฟิ่งอ๋าง น. 36-37.

²⁸ เฟิ่งอ๋าง น. 10-15.

²⁹ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ประจําภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง, อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 29, น. 36-37.

ทั้งนี้ หลักการกาชาด 7 ประการเป็นหลักการพื้นฐานของกลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ซึ่ง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศมีหน้าที่ในการส่งเสริม ในการประชุมกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ครั้งที่ 20 ณ กรุงเวียนนา ในปี ค.ศ. 1965 ได้มีการประกาศใช้หลักการเหล่านี้อย่างเป็นทางการ ได้แก่

1. *มนุษยธรรม* กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศเกิดขึ้นจากความปรารถนาที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ได้รับบาดเจ็บในสนามรบโดยไม่เลือกปฏิบัติ พยายามที่จะป้องกันและบรรเทาความทุกข์ทรมานของมนุษย์ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม โดยใช้ความสามารถที่มีอยู่ในระดับระหว่างประเทศและภายในประเทศ จุดมุ่งหมายของกลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ คือการคุ้มครองชีวิตและสุขภาพและการประกันในความเคารพต่อความเป็นมนุษย์ กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกัน มิตรภาพความร่วมมือ และสันติภาพอันยั่งยืนของมวลมนุษยชาติ

2. *ความไม่เลือกปฏิบัติ* กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ไม่กระทำการอันใดที่เป็นเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลทางสัญชาติ เชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนา ชนชั้น หรือความคิดเห็นทางการเมือง กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ พยายามที่จะบรรเทาความทุกข์ทรมานของปัจเจกชนโดยวิธีทางที่สอดคล้องกับความต้องการของพวกเขาเท่านั้นและให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกต่อกรณีความเดือดร้อนที่เร่งด่วนที่สุด

3. *ความเป็นกลาง* เพื่อธำรงไว้ซึ่งความไว้วางใจจากทุกฝ่าย กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศไม่อาจเข้าข้างฝ่ายในการสู้รบใดได้หรือเข้าร่วมในความขัดแย้งที่มีลักษณะทางการเมือง เชื้อชาติ ศาสนา หรืออุดมการณ์การ ไม่ว่าในขณะใดก็ตาม

4. *ความเป็นอิสระ* กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศมี ความเป็นอิสระ แม้ว่าสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงปฏิบัติหน้าที่เสริมในกิจการด้านมนุษยธรรมให้แก่รัฐบาลและอยู่ภายใต้กฎหมายในประเทศของตน สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงยังคงต้องรักษาไว้ซึ่งความเป็นอิสระ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับหลักการของกลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศได้ในทุกขณะ

5. *การให้บริการอย่างอาสาสมัคร* กลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศเป็นองค์กรอาสาสมัครในการบรรเทาทุกข์โดยไม่มุ่งหวังผลประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น

6. *เอกภาพ* ในแต่ละประเทศ จะมีสภาภาษาหรือสภาเสี้ยววงเดือนแดงได้เพียงอย่างเดียวนั่นหมายความว่า จะต้องดำเนินการด้านมนุษยธรรมเพื่อทุกคน และครอบคลุมทั่วทั้งพื้นที่ในดินแดนของประเทศนั้น ๆ

7. *ความเป็นสากล* ในกลุ่มองค์กรภาษาและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศมีความเป็นสากล ทุกองค์กรต่างมีสภาพที่เท่าเทียมกัน และแบ่งความรับผิดชอบและภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกันทั่วโลก

- อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ

ธรรมนูญองค์กรภาษาและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศได้กำหนดความสัมพันธ์ของกลุ่มองค์กรภาษาและเสี้ยววงเดือนแดง ต่อมาในภายหลังหน้าที่ความรับผิดชอบของบรรดาสมาชิกของกลุ่มองค์กรภาษาฯ ได้รับการระบุให้ชัดเจนขึ้น และแก้ไขปรับปรุงโดย ข้อตกลงเมืองเซวิล (Seville Agreement) ซึ่งได้รับการรับรองในการประชุมร่วมกันของเหล่าผู้แทนในปี ค.ศ. 1977 ข้อตกลงเมืองเซวิลกำหนดให้คณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศมีบทบาทในการเป็นผู้นำของสภาภาษาและสภาเสี้ยววงเดือนแดงในการปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมในระดับระหว่างประเทศ ในสถานการณ์การสู้รบและเหตุการณ์ไม่สงบภายใน รวมทั้งกิจกรรมที่ปฏิบัติเพื่อผู้พลัดถิ่น คณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศเป็นผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบว่าสภาภาษาและสภาเสี้ยววงเดือนแดงที่จะเข้าร่วมองค์กรมีคุณสมบัติครบถ้วนในการเป็นสมาชิกของกลุ่มองค์กรภาษาฯ และสามารถปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหลักการภาษา คณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศเป็นผู้รับรองสถานภาพการเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการ จากนั้นสภาภาษาและเสี้ยววงเดือนแดงจึงสามารถสมัครเข้าเป็นสมาชิกสหพันธ์สภาภาษาฯ ได้ แต่ในทางปฏิบัติ ทั้งคณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศและสหพันธ์สภาภาษาฯ จะตรวจ สอบการเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มองค์กรภาษาฯ ร่วมกัน ใครเป็นใครในองค์กรภาษาและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ

คณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศ เป็นต้นกำเนิดของกลุ่มองค์กรภาษาฯ นอกเหนือจากการปฏิบัติเพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากการสู้รบแล้ว คณะกรรมการภาษาระหว่างประเทศยังเป็นผู้ส่งเสริมและผู้อภิบาลกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ทั้งยังเป็นผู้พิทักษ์หลักการภาษา โดยความร่วมมือกับสหพันธ์สภาภาษาฯ

สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดง ทำให้งานและกฎข้อบังคับของกลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศก่อร่างเป็นตัวตนขึ้นมาในกว่า 180 ประเทศ สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำแต่ละประเทศ ปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรม ในฐานะหน่วยงานสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐในประเทศของตนและจัดหาให้การบริการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการบรรเทาทุกข์เมื่อเกิดภัยพิบัติ บริการเกี่ยวกับสุขภาพและสังคมในยามสงคราม สภาดังกล่าวจะให้ความช่วยเหลือพลเรือนที่ได้รับผลกระทบ และช่วยงานของหน่วยบริการแพทยทหารตามสมควร

สหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ปฏิบัติงานบนพื้นฐานของหลักเกณฑ์ของกลุ่มองค์กรกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศเพื่อแนะแนวทาง ให้ความสะดวกและสนับสนุนงานด้านมนุษยธรรมของสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำแต่ละประเทศ ซึ่งเป็นสมาชิกของสหพันธ์สภากาชาดฯ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาสถานภาพของกลุ่มบุคคลที่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือมากที่สุด สหพันธ์สภากาชาดฯ ซึ่งได้รับการก่อตั้ง เมื่อปี ค.ศ. 1919 มีหน้าที่ชี้แนะและประสานงานของกลุ่มองค์กรกาชาดฯ ในระดับระหว่างประเทศ ในด้านการให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่อของภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือภัยจากน้ำมือมนุษย์ ให้ความช่วยเหลือต่อผู้ลี้ภัย และความช่วยเหลือฉุกเฉินทางด้านสุขภาพอนามัย สหพันธ์สภากาชาดฯ ซึ่งดำรงฐานะเป็นผู้แทนอย่างเป็นทางการในระดับระหว่างประเทศของบรรดาสมาชิกจะคอยประสานงานระหว่างสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำประเทศต่าง ๆ พร้อมทั้ง เสริมสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของสภาเหล่านี้ เพื่อให้สามารถรับมือกับเหตุการณ์ภัยพิบัติได้เป็นอย่างดี และเพื่อให้สามารถดำเนินโครงการด้านสุขภาพและสังคมได้³⁰

³⁰ Retrieved August 13, 2008 from <http://www.redcross.or.th/>

(2) บทบาทในฐานะผู้พิทักษ์กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ³¹

คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นองค์กรหลักที่มีความสำคัญอย่างยิ่งและนับได้ว่าเป็นองค์กรที่เป็นจุดเริ่มต้นในการให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม โดยมีหลักการทำงานที่ชัดเจนตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ทั้งนี้เมื่อพิจารณาบทบาทของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศในการให้ความช่วยเหลือบนพื้นฐานของการหลักการกาชาดนั้น อาจจะแยกบทบาทที่สำคัญของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้ ดังต่อไปนี้

1.) บทบาทในการเฝ้าสังเกตติดตาม³² (The “monitoring” function)

บทบาทในการเฝ้าสังเกตติดตาม หมายถึงการคอยตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเพื่อรับรองว่าหลักเกณฑ์ทางมนุษยธรรมนั้นมีการปรับเปลี่ยนไปในทิศทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน และเตรียมพร้อมสำหรับการปรับปรุงและพัฒนาเมื่อมีความจำเป็นเกิดขึ้น

2.) บทบาทในการกระตุ้นการดำเนินการ³³ (The “catalyst” functions)

บทบาทในการกระตุ้นการดำเนินการ หมายถึงการช่วยกระตุ้นการประชุมปรึกษาหารือถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นและการหาหนทางแก้ไขโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างกลุ่มของผู้แทนของรัฐบาลและผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ไม่ว่าหาทางแก้ไขนั้นจะเกี่ยวข้องไปถึงการแก้ไขข้อกฎหมายหรือไม่ก็ตาม

3.) บทบาทในการส่งเสริมสนับสนุน³⁴ (The “promotion” functions)

บทบาทในการส่งเสริมสนับสนุน หมายถึงการเป็นผู้ส่งเสริมกฎหมาย สนับสนุนในการช่วยเผยแพร่และสอนกฎหมาย รวมทั้งผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ รับเอาหลักของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและนำไปใช้เป็นมาตรการภายในเพื่อการนำไปใช้ให้เกิดผล

³¹ The International Committee of the Red Cross, “The International Committee of the Red Cross as Guardian of International Humanitarian Law”, (Geneva, ICRC: 1998) pp. 1-5

³² *Ibid.*, p. 6-11.

³³ *Ibid.*, pp. 11-16.

³⁴ *Ibid.*, pp. 16-22.

4.) บทบาทในการให้ความคุ้มครอง³⁵ (The “guardian angel” functions)

บทบาทในการให้ความคุ้มครอง หมายถึงการปกป้องกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจากก้าวหน้าทางกฎหมายไปในทางที่เพิกเฉยหรือมองข้ามการมีอยู่ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศหรือในทิศทางที่อาจจะทำให้การบังคับใช้ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศอ่อนแอ

5.) บทบาทในการเข้าดำเนินการโดยตรง³⁶ (The “direct action” functions)

บทบาทในการเข้าดำเนินการโดยตรง หมายถึงการเข้าไปมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือโดยตรงในการปรับใช้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในขณะที่มีภาวะขัดกันทางการกำลังทหาร

6.) บทบาทในการสอดส่องดูแล³⁷ (The “watchdog” functions)

บทบาทในการสอดส่องดูแล หมายถึงการกระตุ้นเตือนให้เกิดความระวังภัย โดยในขั้นแรกระหว่างประเทศภาคีคู่สงครามและฝ่ายอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับภาวะขัดกันทางการกำลังทหาร และหลังจากนั้นขยายไปสู่ประชาคมระหว่างประเทศโดยรวมเมื่อไหร่ก็ตามที่มีการละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศเกิดขึ้น

3.2.2 องค์การระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระดับรัฐบาล (Non-Governmental Organization) หรือ องค์การทางมนุษยธรรมอื่น

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา หน่วยงานและองค์การด้านมนุษยธรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น โดยภาพรวมแล้ว อาจเป็นเรื่องที่ดีเพราะทำให้มีประสิทธิภาพในการตอบสนองให้เหตุการณ์วิกฤติได้ดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน ก็อาจจะก่อให้เกิดความสับสน การปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกัน การแข่งขัน และความผิดพลาดในการทำงาน³⁸

³⁵ *Ibid.*, pp. 22-24.

³⁶ *Ibid.*, pp. 25-28

³⁷ *Ibid.*, pp. 28-31

³⁸ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออก, เปิดโลกสู่ ICRC. (กรุงเทพมหานคร, ICRC, 2544) น. 42

(1) สถานะทางกฎหมายภายใต้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

ในสังคมระหว่างประเทศนั้น นอกเหนือจากรัฐและองค์การระหว่างประเทศแล้วยังมีองค์การ (entity) อื่น ๆ ที่มีบทบาทในสังคมระหว่างประเทศและในกรณียกเว้นสำหรับบางสถานการณ์ อาจมีสถานะในทางระหว่างประเทศบางส่วน³⁹ เช่น องค์การระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระดับรัฐบาล หรือ NGOs

(2) การดำเนินงานและบทบาทในการให้ความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม

ในปัจจุบันมี NGOs หรือ หน่วยงานช่วยเหลือทางมนุษยธรรมหรือให้ความช่วยเหลือด้านสิทธิมนุษยชนอยู่มาก โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อป้องกันและบรรเทาความทุกข์ทรมานของมวลมนุษย และเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ โดยไม่เลือกปฏิบัติ

อนุสัญญาเจนีวาอนุญาตให้รัฐที่เป็นกลางสามารถมีบทบาทให้ความคุ้มครองและปกป้องผลประโยชน์ของรัฐที่เป็นฝ่ายในสงครามได้โดยไม่กระทบกระเทือนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องของการให้ความคุ้มครองรัฐที่เป็นฝ่ายในสงครามมากกว่าเหยื่อของสงคราม⁴⁰

ในส่วนที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระดับรัฐบาลนั้น องค์การเหล่านี้ดำเนินการโดยการริเริ่มของภาคเอกชน แต่ก็สามารถดำเนินการเป็นเอกเทศได้ด้วยตนเองจึงต้องได้รับการรับรองและสนับสนุนจากรัฐที่เกี่ยวข้องแม้จะไม่ได้ดำเนินการในนามของรัฐบาลใดก็ตาม⁴¹

³⁹ จตุรนต์ ธีระวัฒน์, กฎหมายระหว่างประเทศ (กรุงเทพมหานคร, วิญญูชน: 2550), น. 407.

⁴⁰ เพิ่งอ้าง น. 613.

⁴¹ เพิ่งอ้าง น. 613.

หัวใจของการทำงานของ NGOs เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนนั้นคือการมุ่งที่จะคุ้มครองปัจเจกชนจากการโดนทำร้ายหรือละเลยจากรัฐบาลของตนเอง ซึ่งในระดับระหว่างประเทศนั้นจึงเป็นกรณีเรื่องความรับผิดชอบรัฐสำหรับการปฏิบัติของรัฐบาลต่อประชาชนของตนเองเพิ่มเติมจากกฎหมายระหว่างประเทศในสมัยก่อนที่กำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อชนชาติอื่นและกฎหมายภาคสงครามซึ่งในอดีตได้กำหนดไว้การปฏิบัติต่อชนชาติอื่นเท่านั้นเช่นกัน⁴² ดังนั้นจึงไม่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจที่ NGOs ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนนั้น มักจะให้ความสำคัญแก่มาตรฐานการปฏิบัติเกี่ยวกับ (หรือการละเมิด) สิทธิมนุษยชนในระดับภูมิภาคหรือ ระดับระหว่างประเทศของรัฐต่อประชาชนของตน

ทั้งนี้การเพิ่มขึ้นของการให้ความสนใจแก่กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เน้นให้เห็นปัญหาต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นและ NGOs กำลังพยายามให้ความช่วยเหลืออย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น การรักษาระดับหรือเพิ่มการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในภาวะขัดกันทางกำลังทหารระหว่างประเทศและภายในประเทศ ซึ่งการตอบรับ NGOs ต่อปัญหาเหล่านี้คงเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ยาก อย่างไรก็ตามคงมีหลักการบางอย่างที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปเนื่องมาจากการดำเนินงานที่ผ่านมาของ NGOs เช่น⁴³

1. กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศได้มีการกำหนดมาตรฐานสากลที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งกำหนดเป็นการเฉพาะเพื่อรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการขัดกันทางกำลังทหาร ดังนั้น NGOs อาจใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวอ้างต่อรัฐบาลหรือกลุ่มก่อความไม่สงบต่าง ๆ เพื่อให้รับผิดชอบต่อการกระทำของตน

2. ในกรณีของภาวะขัดกันทางกำลังทหารภายในประเทศ NGOs อาจจะช่วยให้คำเตือนเกี่ยวกับบทบัญญัติของพิธีสารเพิ่มเติมฉบับที่ 2 แม้ว่าประเทศนั้นจะได้ผูกพันตามอนุสัญญาเจนีวก็ตาม เนื่องจากพิธีสารเพิ่มเติมนั้นมีการแนะนำแนวทางต่าง ๆ ให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่นเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรม และนอกเหนือจากนี้บทบัญญัติบางส่วนของพิธีสารนั้นยังเป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศอีกด้วย

⁴² เฟิ่งอ๋าง น. 613.

⁴³ Rachel Brett, "Non-governmental human rights organizations and international humanitarian law", International Review of the Red Cross, no. 324, pp.531-536.

3. เพิ่มเติมจากการหน้าที่ของ NGOs ในการคอยเฝ้าระวังและทำรายงานเกี่ยวกับการเกิดการละเมิดต่าง ๆ NGOs ควรมีส่วนร่วมในการเป็นเสียงในการตำหนิหรือประณามผู้กระทำความผิดต่าง ๆ ได้ด้วย ซึ่งการจะกระทำการเช่นนั้นได้ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน โดยที่มีหลักการที่สนับสนุนให้ NGOs ดำเนินการเช่นนั้นได้ เช่น

— การมีคุณธรรม (เมื่อหลักการของการมีคุณธรรมของฝ่ายที่เกี่ยวข้องนั้นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับการคำนึงถึงในเชิงภายในประเทศ)

— หลักการตามข้อ 3 ร่วม ของอนุสัญญาเจนีวา;

— หลักการของกฎหมายสิทธิมนุษยชน (แม้ว่าหลักการที่ได้ตราเป็นกฎหมายเท่านั้นที่จะผู้พันประเทศนั้น ๆ)

— หลักการของกฎหมายอาญาภายในประเทศ (เมื่อหลักการดังกล่าวมาตรฐานที่เป็นสากล)

ตามที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่ากฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากประการหนึ่งของ NGOs หรือ องค์กรทางมนุษยธรรมต่าง ๆ ในการส่งเสริมให้ทำหน้าที่ในการปกป้องและควบคุมดูแลสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในภาวะที่ความขัดกันหรือขัดสนต่าง ๆ

(3) องค์กรระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระดับรัฐบาลที่สำคัญ

เนื่องจากการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสงครามนั้นเป็นเรื่องที่ประชาคมระหว่างประเทศและนักวิชาการต่าง ๆ ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง แม้จะมีวัตถุประสงค์หลักในการให้ความช่วยเหลือเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะในการเข้าให้ความช่วยเหลืออาจจะมีหลักความคิดและหลักการดำเนินการที่ต่างกันไป จึงไม่เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจหากมีจะมีการรวมตัวกันเพื่อจัดตั้งองค์กรอิสระเพื่อเข้าไปให้ความช่วยเหลือขึ้นหลายองค์กรด้วยกัน ปัจจุบันมีองค์กรระหว่างประเทศที่สำคัญหลายองค์กร เช่น

1.) องค์การแพทย์ไร้พรมแดนหรือ องค์การหมอไร้พรมแดน Médecins sans Frontières (MSF) /Doctors without Borders⁴⁴

องค์การแพทย์ไร้พรมแดนหรือ MSF เป็นองค์การระหว่างประเทศทางการแพทย์ที่จัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มแพทย์และผู้สื่อข่าวในประเทศฝรั่งเศสในปี 1971

ในปัจจุบันองค์การแพทย์ไร้พรมแดนให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศต่าง ๆ เกือบ 60 ประเทศแก่ผู้ที่ได้รับความลำบากในการดำรงชีวิตทั้งจากความรุนแรง การละเลย และ ภัยพิบัติซึ่งเกิดขึ้นจากภาวะขัดกันทางกำลังทหาร การแพร่ระบาดของโรค ภาวะการขาดสารอาหาร การไม่ได้รับการดูแลทางสุขภาพ หรือ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยองค์การแพทย์ไร้พรมแดนให้ความช่วยเหลือที่เป็นอิสระ และเป็นกลางแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด และองค์การแพทย์ไร้พรมแดนยังมีส่วนช่วยเหลือในการสร้างความสนใจแก่วิกฤตการณ์ที่ถูกละเลย เพื่อต่อสู้กับความขาดแคลนและการใช้หน่วยช่วยเหลือในไปทางที่ผิด และยังให้การสนับสนุนเพื่อพัฒนาการรักษาทางการแพทย์

ทั้งนี้ ใน ปี ค.ศ. 1999 องค์การแพทย์ไร้พรมแดนยังได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ

- การดำเนินงานทางมนุษยธรรม

งานขององค์การแพทย์ไร้พรมแดนนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการทางมนุษยธรรมของจริยธรรมทางการแพทย์และหลักความเป็นกลาง โดยองค์การนั้นมีภาระหน้าที่ในการนำคุณภาพของการให้ดูแลทางการแพทย์ไปสู่ผู้คนที่ตกอยู่ภาวะวิกฤต โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา หรือ ความคิดเห็นทางการเมือง

องค์การแพทย์ไร้พรมแดนดำเนินงานโดยเป็นอิสระจากเรื่องทางการเมือง ทางทหาร หรือ ศาสนา โดยทีมแพทย์จะดำเนินการประเมินพื้นที่นั้น ๆ เพื่อให้รู้ถึงความต้องการความช่วยเหลือทางการแพทย์ของประชาชนที่อยู่ในพื้นที่นั้น ก่อนที่จะเริ่มโครงการ ปัจจัยสำคัญของความสามารถในการดำเนินการที่เป็นกลางขององค์การแพทย์ไร้พรมแดนในการต่อสู้กับวิกฤตการณ์ก็คือการได้รับเงินช่วยเหลือองค์การจากแหล่งที่เป็นกลาง ทั้งนี้ 89% ของเงินช่วยเหลือองค์การทั้งหมดของ MSF (และ 100% ของเงินช่วยเหลือองค์การของ MSF-USA) ได้

⁴⁴ Retrieved October 20, 2008 from <http://www.doctorswithoutborders.org/>

องค์การแพทย์ไร้พรมแดนนั้นมีความเป็นกลาง โดยองค์การจะไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของคู่สงคราม โดยให้ความช่วยเหลือบนพื้นฐานของความต้องการเท่านั้น และผลักดันให้มีการเพิ่มขึ้นของการเข้าถึงเหยื่อของสงครามอย่างอิสระตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

หลักในการดำเนินงานขององค์การแพทย์ไร้พรมแดนนั้นมีการกำหนดไว้ในกฎบัตรของการก่อตั้งองค์การ ปี ค.ศ. 1971 ซึ่งได้กำหนดขอบเขตการดำเนินกิจกรรมขององค์การไว้ โดยที่องค์การแพทย์ไร้พรมแดนเป็นสมาคมเอกชนระหว่างประเทศ ซึ่งก่อตั้งขึ้นเป็นส่วนใหญ่โดยกลุ่มแพทย์และบุคลากรของหน่วยบริการทางการแพทย์ และยังเปิดกว้างให้แก่อาชีพอื่น ๆ ที่สามารถช่วยเหลือให้บรรลุประสงค์ของสมาคมได้ โดยสมาชิกทั้งหมดตกลงที่จะให้ความเคารพหลักการดังต่อไปนี้

- องค์การแพทย์ไร้พรมแดนให้บริการทางการแพทย์แก่ประชาชนที่ตกทุกข์ได้ยาก แก่เหยื่อของเหตุการณ์ทางธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือเหยื่อของการขัดกันทางกำลังทหาร โดยไม่คำนึงถึงเพศ ศาสนา ความเชื่อ และความคิดทางการเมือง
- องค์การแพทย์ไร้พรมแดน ปฏิบัติด้วยความเป็นกลางและความไม่ลำเอียงในนามของจริยธรรมทางการแพทย์สากลและสิทธิในการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม และถือสิทธิอย่างเต็มที่และอย่างอิสระโดยปราศจากการขัดขวางในการดำเนินการตามหน้าที่ของตน
- บรรดาสมาชิกรับรองว่าจะเคารพหลักจริยธรรมแห่งอาชีพของตนและจะคงความเป็นกลางอย่างเต็มที่จากอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ และ ศาสนา
- ในฐานะที่เป็นอาสาสมัคร บรรดาสมาชิก ตระหนักถึงความเสี่ยงภัยและภัยอันตรายของภารกิจที่ตนจะต้องดำเนินการ และจะไม่เรียกร้องใด ๆ สำหรับตนเองหรือ งานที่ตนได้รับมอบหมายเพื่อให้ได้รับการชดเชยในรูปแบบต่าง ๆ นอกเหนือไปจากที่สมาคมอาจจะสามารถมอบให้ได้

2.) องค์การแพทย์สากลเพื่อป้องกันสงครามนิวเคลียร์ / International Physicians for the Prevention of Nuclear War (IPPNW)⁴⁵

IPPNW ได้รับรางวัล UNESCO Peace Education Prize ในปี ค.ศ. 1984 และได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี ค.ศ. 1985 สำหรับการดำเนินงานอันเกี่ยวกับให้ความรู้แก่ผู้มีวิชาชีพทางการแพทย์ ผู้นำทางการเมือง และแก่สังคมเกี่ยวกับการรักษาทางการแพทย์ และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากสงครามนิวเคลียร์

แม้สงครามเย็นได้จบลงไปแล้ว และความเป็นได้ว่าจะมีการสร้างอาวุธนิวเคลียร์ อานุภาพร้ายแรงขึ้นได้ลดลงไปมาก แต่ IPPNW ก็ได้ให้เพิ่มความสำคัญต่อปัญหาของการขยายตัวของอาวุธนิวเคลียร์ การก่อกองร้ายด้วยอาวุธนิวเคลียร์ การกำหนดให้การใช้อาวุธนิวเคลียร์เป็นอาวุธทางการเมืองและสงครามนั้นผิดกฎหมาย และป้องกันการเกิดสงครามทุกรูปแบบไม่เพียงแต่สงครามนิวเคลียร์ IPPNW นั้นเป็นองค์การหนึ่งที่มีความสำคัญและคอยเสนอผลักดัน สนธิสัญญาว่าด้วยการห้ามทดลองนิวเคลียร์ (comprehensive test ban treaty: CTBT) เป็นเวลาเกือบ 20 ปี และเป็นองค์การหลักในการสนับสนุนงานของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

แม้องค์การจะได้ให้ความสนใจประสบผลสำเร็จเกี่ยวกับการพยายามให้หยุดใช้อาวุธนิวเคลียร์ แต่อย่างไรก็ตามความเสี่ยงที่จะมีการใช้อาวุธนิวเคลียร์ก็ยังไม่หมดไป ซึ่งนอกเหนือความเป็นไปได้ที่เกิดจากการดัดแปลง การเกิดอุบัติเหตุและการคำนวณผิดพลาดแล้วที่อาจจะส่งผลให้มีการนำอาวุธนิวเคลียร์มีเก็บอยู่มาใช้ การขยายตัวของการคุกคามและการก่อกองร้ายด้วยอาวุธนิวเคลียร์นั้นก็ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง

ในปัจจุบัน IPPNW นั้นทำหน้าที่เกี่ยวกับการค้นคว้าข้อมูล การเผยแพร่ความรู้ การให้คำแนะนำ และการกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมสันติภาพทั่วโลก ภารกิจของ IPPNW ได้ขยายขอบเขตออกมาอย่างมาก ครอบคลุมไปถึง การป้องกันการเกิดสงครามทุกรูปแบบ การกวาดล้างกับระเบิด และให้ความรู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับผลกระทบของอาวุธสงครามขนาดเล็ก แต่อย่างไรก็ตาม การกวาดล้างอาวุธนิวเคลียร์ก็ยังคงเป็นภารกิจที่สำคัญที่สุดและเป็นหัวใจของการดำเนินภารกิจระหว่างประเทศของ IPPNW อยู่เสมอ

⁴⁵ Retrieved October 20, 2008 from <http://www.ippnw.org/> and Christ, Michael., War or Health “ A Brief History of the International Physicians for the Prevention of Nuclear War”, pp. 600-603.

3.) องค์การPugwash⁴⁶

จากเหตุการณ์ที่ ในปี 1995 ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียตได้มีการปล่อยระเบิดนิวเคลียร์ความร้อน (Thermonuclear) ที่มีความร้ายแรงมากกว่าระเบิดปรมาณูที่ถล่มเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ เป็นหลายพันเท่า ทำให้นาย Bertrand Russell เกิดความหวาดกลัวถึงผลกระทบต่อมนุษยชาติ และจึงได้ร่างหนังสือถึงนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายเพื่อให้ร้องขอให้พวกเขาให้ความช่วยเหลือต่อเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายนี้ โดยก่อนที่จะ Albert Einstein เสียชีวิตลง เขาได้ลงนามให้หนังสือฉบับนี้ ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักในนาม “Russell-Einstein Manifesto” (แถลงการณ์ของ Russell และ Einstein) การประชุมของ Pugwash เริ่มขึ้นเพื่อเป็นการตอบสนองการร้องขอของ Russell นี้ โดยการเคลื่อนไหวนี้ตั้งชื่อว่า Pugwash ตามชื่อหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ ในเมือง Nova Scotia ประเทศแคนาดา ซึ่งเป็นสถานที่จัดการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 7-10 กรกฎาคม ค.ศ. 1957

การเคลื่อนไหวของ Pugwash เริ่มต้นจากการรวมตัวกันของนักวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (natural scientists) ซึ่งบางคนได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ และโดยมีความคิดที่ว่าได้มีการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์อย่างไร้ขอบเขตความรับผิดชอบซึ่งเป็นที่ที่เป็นอันตราย ดังการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ถือเป็นตัวอย่างของความอันตรายได้อย่างดี ทั้งนี้ นักวิทยาศาสตร์ผู้มีส่วนร่วมพัฒนาสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นกลุ่มแรก ๆ ที่มองเห็นความเห็นอันตรายและย่อมมีความรับผิดชอบบางส่วนก่อนผลที่จะเกิดขึ้นตามมา

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ควรมีองค์การนักวิทยาศาสตร์ร่วมปรึกษาหารือกันเพื่อความสันติภาพก็มาจากความเชื่อที่ว่า การติดต่อกันระหว่างนักวิทยาศาสตร์จากประเทศฝั่งตะวันตกและประเทศฝั่งตะวันออกอาจจะมีความเป็นไปได้เนื่องจากในช่วงที่มีความตึงเครียดจากสงครามเย็นสูง การติดต่อกันทางการเมืองนั้นเป็นไปได้ยาก โดยการเป็นช่องทางสื่อสารระหว่างประเทศฝั่งตะวันตกและประเทศฝั่งตะวันออกนั้น กลายเป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างมากของ Pugwash ตั้งแต่เริ่มต้น

ในปัจจุบัน ครึ่งหนึ่งของผู้เข้าร่วม Pugwash เป็นนักสังคมวิทยา (Social Scientists) และอาจมีอุปสรรคในการสื่อสารกันระหว่างบุคคลที่อยู่คนละฟากของโลก แต่

⁴⁶ Milne, Tom., War or Health “Pugwash”, pp. 594-599.

4.) องค์การแพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน / Physicians for Human Rights (PHR)⁴⁷

ในปี 1986 Dr. Jonathan Fine และแพทย์กลุ่มหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้รวมตัวกันและก่อตั้ง องค์การแพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน / Physicians for Human Rights (PHR) ขึ้น โดยมีวิสัยทัศน์เพื่อก่อตั้งองค์การเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงและให้ความช่วยเหลือโดยเน้นการมีส่วนร่วมจากแพทย์ที่มีทักษะที่ดี ความแม่นยำและความสามารถทางการแพทย์ , และผู้ที่มีอาชีพในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์เหมือนกัน เช่น พยาบาล, สาธารณสุขผู้เชี่ยวชาญ และนักวิทยาศาสตร์เป็นต้น นับตั้งแต่ PHR ได้เริ่มก่อตั้งขึ้น การทำรายงานเกี่ยวกับผลกระทบทางร่างกายและทางจิตใจที่เกิดจากการถูกทำร้ายนั้นเป็นผลงานที่สร้างจุดเด่นให้แก่ PHR อย่างมาก

จุดเริ่มต้นของการดำเนินงานระหว่างประเทศของ PHR เริ่มขึ้นจากการเข้าไปให้ความสนใจเกี่ยวกับบุคคลที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงในประเทศชิลี สหภาพโซเวียต และประเทศต่าง ๆ ที่การเกิดเหตุความรุนแรงเป็นประจำและเกิดต่อเนื่องอย่างเป็นระบบ การเข้าแทรกแซงเพื่อให้ความช่วยเหลือในช่วงเริ่มต้นนี้ PHR ให้ความสำคัญกับ การทรมาน การข่มขู่ทางจิตใจ และการเข้าให้ความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนแก่ผู้ที่ดำเนินภารกิจทางการแพทย์และสิทธิมนุษยชนและเหยื่อที่ตกอยู่ในการคุมขัง การทำร้าย และผู้ที่สาบสูญ

ในขณะที่ PHR ยังคงมุ่งมั่นหมายเดิมของการก่อตั้งอยู่เสมอ แต่ PHR ก็ได้มีการขยายขอบเขตวัตถุประสงค์และดำเนินงานของตน ซึ่งจนถึงปี 1987 PHR ก็ได้เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลเกี่ยวกับผลกระทบทางร่างกายหรือสุขภาพที่เกิดจากการโจมตีอย่างไม่เลือกหน้าหรือการโจมตีแบบสุ่มที่เกิดแก่พลเรือน การโจมตีหน่วยทางการแพทย์ พนักงานสาธารณสุข ผู้บาดเจ็บและผู้ป่วย การเสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัสโดยกับระเบิด สถานการณ์

⁴⁷ Fine, Jonathan and Sirkin, Susannah., War or Health “Physicians for Human Rights”, pp. 608-613. and <http://physiciansforhumanrights.org/>.

5.) องค์การนิรโทษกรรมสากล (Amnesty International)⁴⁸

ในช่วงปลายปี 1950 และช่วงต้นปี 1960 ทนายความประจำกรุงลอนดอนคนหนึ่ง Mr. Peter Benenson เกิดความเลื่อมใสกับรายงานเกี่ยวกับการจับกุมคุมขังบุคคลด้วยเพียงเหตุที่ว่าบุคคลนั้นแสดงความคิดเห็นทางการเมืองและความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยโดยสงบ

ซึ่งหนึ่งในกรณีเหล่านั้น เป็นกรณีที่ นักศึกษา 2 คน ในประเทศโปรตุเกสถูกจับกุมและคุมขังเนื่องจากมีผู้ได้ยินพวกเขาขบถล้มล้างให้แก่วิถีความเป็นอิสระในร้านอาหารสาธารณะ Benenson จึงตัดสินใจที่จะจัดตั้งโครงการรณรงค์ “Appeal for Amnesty 1961” (การอุทธรณ์เพื่อการนิรโทษกรรม) และ ตีพิมพ์บทความเป็นจุดเริ่มต้นโครงการนี้ใน *London Observer* ในวันที่ 28 พฤษภาคมปีนั้นเอง บทความเรื่อง “The Forgotten Prisoners” นั้นถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นขององค์การ Amnesty International (AI)

“The Appeal for Amnesty” (การอุทธรณ์เพื่อการนิรโทษกรรม) เป็นการเรียกร้องให้ปล่อยตัวผู้ที่โดนจับกุมคุมขังเนื่องจากการแสดงออกอย่างสงบเกี่ยวกับความคิดเห็นทางการเมืองและความเชื่อทางศาสนาของตน Benenson เรียกบุคคลเหล่านี้ว่า “นักโทษแห่งความคิดบริสุทธิ์” (Prisoners of Conscience) แผนการของ Benenson คือการส่งหนังสือไปยังทางการของนานาประเทศที่มีการจับกุมนักโทษเหล่านี้ไว้ และเรียกร้องให้ปล่อยตัวพวกเขา โครงการรณรงค์นี้ได้ขยายตัวไปสู่นานาประเทศอย่างรวดเร็วเลยภายในปี 1961 องค์การถาวรที่ชื่อ Amnesty International (AI) ก็ได้ถูกจัดตั้งขึ้น

Amnesty International จัดตั้งขึ้นบนหลักการที่ว่า บุคคลนั้นมีสิทธิพื้นฐานที่อยู่เหนือการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม ทางความคิด หรือทางการเมือง ในระยะเวลากว่า 40 ปีที่ องค์การนี้ดำรงอยู่ ได้มีการกำหนดหลักการขององค์การเพื่อให้ยึดถือกัน ดังต่อไปนี้

- ให้อิสระแก่นักโทษแห่งความคิดบริสุทธิ์ (ผู้ซึ่งโดนจับกุมเพราะเห็นเพียงการแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผยและสงบเกี่ยวกับ ความคิดทางการเมือง ศาสนาและความเชื่ออันต่าง ๆ หรือเหตุผลของต้นกำเนิดของชาติพันธุ์ เพศ สีผิว หรือ การแบ่งแยกต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานะของพวกเขา)

⁴⁸ Welsh, James., War or Health “Amnesty International”, pp. 614-619.

- การลี้ดสุดลงของการทรมาน การทำร้าย การลงโทษอย่างป่าเถื่อนไร้มนุษยธรรม และลดคุณค่าความเป็นมนุษย์
- การลี้ดสุดลงของหายสาปสูญการฆ่ากันอย่างไม่เคารพกฎหมาย (Extrajudicial Killing)
- การลี้ดสุดลงของโทษประหารชีวิต
- การดำเนินกระบวนการศาลที่รวดเร็วและยุติธรรม
- การลี้ดสุดลงของการให้เด็กหรือผู้เยาว์เข้าไปมีส่วนร่วมกับความขัดแย้ง
- หลักการไม่ส่งผู้ลี้ภัยกลับไปยังดินแดนหรือถิ่นที่ชีวิตและเสรีภาพของพวกเขาจะถูกคุกคาม (non-refoulement)
- การลี้ดสุดลงของการใช้กำลังมากเกินไปและความจำใจฆ่าคนตามอำเภอใจและการจับตัวเป็นประกัน
- การลี้ดสุดลงของการโยกย้าย ทหาร กองกำลังรักษาความปลอดภัยและตำรวจที่อาจจะเป็นการส่งเสริมการละเมิดสิทธิมนุษยชน

6.) องค์การ Operation Handicap International⁴⁹

เกือบ 10% ของประชากรของโลกประสบความทุกข์ยากจากความพิการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในประเทศที่สถานการณ์ทางการเมืองและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจไม่มั่นคงนั้น การบริการทางการแพทย์มักจะเป็นหน่วยงานแรก ๆ ที่ได้รับผลกระทบและผู้พิการก็มักจะถูกกลุ่มที่เสี่ยงมากในสถานการณ์เช่นนั้น Handicap International มีจุดประสงค์ในการสร้างอาชีพโดยพัฒนาโครงการอาชีพต่าง ๆ ให้แก่ผู้พิการ โดยเฉพาะผู้พิการในประเทศกำลังพัฒนาหรือประเทศที่อยู่ในภาวะสงคราม โดยองค์การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการทั้งทางกาย ทางเศรษฐกิจ และทางสังคม Handicap International ยังได้เข้าไปมีส่วนร่วมอย่างมากเกี่ยวกับการกวาดล้างเหมืองและพัฒนาโครงการเพื่อให้ประชาชนในแถบเหมืองมีความรู้และรับรู้เกี่ยวกับความอันตรายของเหมืองเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ ในอนาคต

ในปี 1979 หมอชาวฝรั่งเศส 2 คนได้แก่ Jean-Baptiste Richarddier และ Claude Simonnot ได้เข้าไปปฏิบัติภารกิจ ศูนย์ลี้ภัยในประเทศกัมพูชา และพวกเขาตกตะลึงกับจำนวนตัวเลขของผู้พิการทั้งชาย หญิงและเด็ก เหลือกับระเบิด โรคเรื้อน โปลิโอ และสภาพ

⁴⁹ Tapanainen, Hanna., War or Health "Operation Handicap International" pp 620-622.

Handicap International ได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 1982 เพื่อเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระดับรัฐบาล (NGO) อิสระทางมนุษยธรรมที่ไม่มีข้อจำกัดทางการเมืองและไม่ถูกครอบงำจากฝ่ายใด โดยมีสำนักงานหรือตัวแทนตั้งอยู่ในประเทศฝรั่งเศส เบลเยียม เดนมาร์ก เยอรมันนี สวิสเซอร์แลนด์ และ สหรัฐอเมริกา ในปี 1997 Handicap International มีศูนย์ฟื้นฟู มากกว่า 140 แห่ง และมีโครงการป้องกันต่าง ๆ อยู่ในมากกว่า 40 ประเทศ

ในความเป็นจริงอาจจะมีอุปสรรคในการดำเนินการกิจกรรมทางการแพทย์มากมายหลายประการดังนั้น องค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่มีจุดประสงค์เพื่อเข้าให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองผู้ที่อยู่ในความดูแลของคนควรจะคำนึงถึงคำถามพื้นฐานดังเช่น⁵⁰

1. เหตุใดเราจึงมาที่นี่และเรามีต้องการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์อะไร
2. การตัดสินใจทั้งในระยะสั้นและระยะยาวของเรานั้นจะส่งผลกระทบต่ออย่างไรบ้างต่อบุคคลที่เราต้องการจะช่วยเหลือ
3. การกระทำของเรจะมีผลกระทบต่อการทำงานของผู้อื่นทั้งที่ทำงานควบคู่ไปกับเราและการดำเนินงานโดยรวมที่การทำงานของเราเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานนั้น

เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าความจริงเกี่ยวกับความโหดร้ายและการคอร์รัปชันเป็นสิ่งที่ควรต้องถูกเปิดเผย การละเมิดอันร้ายแรงต่อมนุษยชาติจะต้องถูกเปิดเผย และเยียวยาแก้ไข แต่โดยใครและ โดยวิธีใดนั้นเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบที่แน่ชัดได้ มีหลายคราที่องค์การระหว่างประเทศที่ทำงานอย่างซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมาและเปิดเผย ได้ถูกให้ออกจากประเทศภาคีคู่สงคราม ซึ่งส่งผลร้ายให้เกิดแก่พลเรือนหลายพันคนที่ต้องตกอยู่ในสภาวะที่ขาดแคลนและไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือ

⁵⁰ Gunnar Rosen., War or Health “Problems of Assistance and Protection in Modern Conflicts”, pp. 42-47.

การปรากฏตัวขององค์การให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ นี้ในความเป็นจริงแล้วให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองอย่างมากแก่พลเรือน แต่อย่างไรก็ตามการทำงานในสถานที่จริงอาจเป็นการฝึกฝนการตัดสินใจรายวันระหว่างผลประโยชน์ที่ทับซ้อนและการทำงานอย่างเต็มความสามารถ เช่น การแก้ไขปัญหากรณีที่เป็นหัวหน้าคุมพื้นที่ต่าง ๆ ร้องขอของก้านัลหรือขอความช่วยเหลือพิเศษเป็นการแลกเปลี่ยนก่อนที่จะให้คณะผู้ดำเนินงานทางการแพทย์ผ่านทางหรือเข้าไปในบริเวณต่าง ๆ การให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยพร้อมทั้งพยายามทำให้ชาวพื้นเมืองบริเวณนั้นที่แสดงความไม่เป็นมิตรสงบลงเนื่องจากพวกเขาอาจจะอยู่ในสถานะที่ยากจนและต้องการความช่วยเหลือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ลี้ภัยที่กำลังได้รับความช่วยเหลืออยู่ การตัดสินใจว่าความจะหยุดให้ความช่วยเหลือทั้งสิ้นเลยหรือไม่ เมื่อได้รู้ว่าความช่วยเหลือบางส่วนถูกนำไปให้แก่ฝ่ายทหาร มีคำถามต่าง ๆ มากมายให้ตัดสินใจเมื่อได้เข้าไปทำงานในสถานที่จริง ซึ่งการตัดสินใจผิดพลาดเพียงก้าวเดียวอาจจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินภารกิจทั้งหมด รวมทั้งอาจสร้างความไม่พอใจแก่ผู้อุปถัมภ์องค์กรซึ่งมีความต้องการให้การช่วยเหลือของตนไปสู่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างแท้จริง